

Arrest

nr. 215 198 van 15 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
in zijn hoedanigheid als voogd voor X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in zijn hoedanigheid als voogd voor X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. ASSELMAN *loco* advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 11 september 2017 en heeft zich vluchteling verklaard op 13 september 2017.

1.2. Op 27 juli 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, D. B. A., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Darizoban (Tadzjiekse) origine te zijn. U werd geboren in het dorp Mominabad in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar. U ging niet naar school. U volgde wel 5 jaar les aan de madrassa van Mominabad. Vervolgens ging u 3 dagen naar de madrassa in Khairabad. Uw vader M. I. is overleden aan een ziekte. Uw moeder Ma. woont in het dorp samen met uw twee broers en uw zus.

U verliet Afghanistan omwille van problemen met mensen die u wilden rekruteren voor de jihad. U studeerde 5 jaar aan de madrassa van Mominabad. Nadat u 4 keer de koran had uitgelezen vertelde uw leraar Qari R. dat u naar een andere madrassa diende te gaan. U ging vervolgens naar de madrassa van Khairabad waar u de koran uit het hoofd zou leren. U kreeg van 2u tot 4u in de namiddag les. Daarna gingen jullie naar een andere locatie waar jullie sportoefeningen kregen. Er werd jullie gezegd dat jullie werden getraind voor de jihad. Jullie werden opgedeeld in 3 groepen. U werd ingedeeld in de groep die een bomgordel zou moeten dragen en een zelfmoordaanslag diende te plegen. U reageerde niet op dit nieuws. 's Avonds vertelde u aan uw moeder wat er was gebeurd. Ze zei dat u nog 1 à 2 dagen diende te gaan naar de madrassa zonder iets te zeggen. De volgende dag ging u dus opnieuw naar de madrassa van Khairabad. Opnieuw kreeg u sportoefeningen. Toen u thuis kwam bleek dat uw moeder met uw grootvader had gesproken. Ze hadden uw vertrek uit Afghanistan geregeld. Die nacht vertrok u uit het dorp en begon u uw reis naar Europa. U reisde via Iran, Turkije, Bulgarije (waar uw vingerafdrukken werden genomen) en de Balkan. Op 11 september 2017 kwam u aan in België en op 13 september 2017 heeft u een verzoek om internationale bescherming ingediend. Hier in België vernam u van uw familie dat de taliban u een dreigbrief hebben gestuurd.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u problemen te krijgen met de leraren van uw madrassa en/of de taliban.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw taskara (Afghaans identiteitsdocument) , de taskara's van uw vader en broers, een dreigbrief en een enveloppe neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie en voor de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn. U heeft niet

aangetoond dat u bij een terugkeer naar Afghanistan problemen zal ondervinden omwille van gedwongen rekrutering door de taliban, of dat u wegens dergelijke vrees het land hebt verlaten. Vooreerst legt u een dreigbrief neer ter ondersteuning van uw problemen. Deze brief zou na uw vertrek bij uw moeder afgeleverd zijn (CGVS, p. 17, 18), wanneer of hoelang na uw vertrek kan u niet precies zeggen (CGVS, p. 18, 24). Hoe de brief werd afgeleverd weet u evenmin (CGVS, p. 18). Daarnaast kan u ook niet zeggen wat de inhoud van de brief is (CGVS, p. 18). Uw moeder zou u verteld hebben dat de brief was toegekomen maar zou niet hebben verteld wat erin staat. Uzelf kan niet lezen en kan dus niet zeggen wat er in de brief staat. Van iemand die documenten neerlegt ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming kan er wel verwacht worden dat deze persoon weet wat de inhoud van die documenten is. U had aan anderen kunnen vragen om de brief aan u voor te lezen of te vertalen. Bovendien is het helemaal niet aannemelijk dat uw moeder u niet zou vertellen wat er in de brief staat geschreven, daar u omwille van de dreiging van personen die u wilden rekruteren voor de jihad Afghanistan diende te verlaten en internationale bescherming diende aan te vragen in een ander land. Dat uw familie bovendien nog zou wachten om u in te lichten over deze brief tot na uw eerste onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 20 november 2017 is eveneens opmerkelijk. De brief werd op 12/6/1395 (3 september 2016) opgestuurd, dat uw familie dan meer dan een jaar wacht -u kwam in België aan op 11 september 2016-, om u hierover in te lichten is uiterst merkwaardig. U weet ook niet door wie de brief werd ondertekend, u denkt misschien door uw leraar (CGVS, p. 18). Wanneer er u wordt gevraagd of u malauwi N. kent moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 25). Nochtans blijkt uit de vertaling van de brief dat hij de ondertekenaar is. Daarna zouden er geen andere brieven meer gekomen zijn zo verklaarde u later tijdens het onderhoud (CGVS, p. 25), hoewel u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS zei niet te weten of er nog andere brieven waren gekomen (CGVS, p. 18). Het is eveneens opmerkelijk dat de taliban die de brief blijkbaar stuurden het bij die ene brief zouden houden en er verder geen gevolg aan geven. U kan daarnaast immers niet zeggen of er zich nog andere problemen met de taliban hebben voorgedaan na uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 24). U heeft er geen idee van of de taliban u na uw vertrek zijn komen zoeken, u denkt dat ze langskwamen toen ze de brief hebben afgeleverd (CGVS, p. 24). Van iemand die een verzoek om internationale bescherming indient mag men verwachten dat deze interesse toont in zijn zaak en van de eventuele verdere gevolgen van zijn probleem wenst te weten. Dat uw familie u niet verder ongerust zou willen maken kan niet overtuigen. Immers kan men verwachten dat uw familie van eventuele verdere gevolgen wel zal informeren, gezien deze net de ernst van uw vervolgingsvrees kunnen aantonen. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas. Daarnaast heeft u er ook geen idee van wat er met de andere jongens van uw dorp gebeurd is, wat eveneens opmerkelijk is te meer gezien uw familie nog steeds in de regio verblijft (CGVS, p. 12).

Daarnaast is het opmerkelijk dat de taliban u zouden willen rekruteren om een zelfmoordaanslag te plegen. Uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat de taliban doorgaans geen personen tegen hun zin rekruteren om een zelfmoordaanslag te plegen (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), de kans op een succesvolle afloop is immers klein. Diezelfde informatie vermeldt dat er aan een zelfmoordaanslag maandenlange training vooraf gaat en dat men meestal een religieuze opleiding krijgt aan een madrasa. Meestal gaat het om zeer religieuze personen die worden ingezet voor een zelfmoordaanslag. Echter blijkt uit uw verklaringen dat u tijdens de trainingen voor het plegen van een zelfmoordaanslag geen bijkomende gesprekken of info kreeg over het plegen van een aanslag of het voeren van jihad (CGVS, p. 21, 23). Van enige echte (religieuze) overtuiging was ook geen sprake (CGVS, p. 22). Het is niet aannemelijk dat u onmiddellijk nadat u aan die andere madrasa start al fysieke oefeningen dient uit te voeren die u moeten voorbereiden op het plegen van een aanslag en onmiddellijk onderverdeeld werd in de groep die zou leren een zelfmoordaanslag te plegen. Men kan verwachten dat men hiervoor eerst die personen zou selecteren van wie men overtuigd is dat ze dit zelf willen doen. Uit de objectieve informatie blijkt eveneens dat gedwongen rekrutering door de taliban zelden of nooit voorkomt. Er zijn voldoende personen die vrijwillig willen toetreden tot de taliban (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), het is dan ook niet nodig om mensen tegen hun zin te rekruteren. Uit de informatie blijkt eveneens dat de rekruten vaak iets wordt aangeboden in ruil voor hun diensten (bv. geld of een wapen). Uit de informatie blijkt dat de taliban slechts overgaan tot gedwongen rekrutering als zij dermate onder druk komen te staan dat ze strijders te kort hebben. Bovendien blijkt uit de informatie dat de taliban nu over mobiele eenheden beschikken om deze tekorten aan te vullen waardoor de nood aan gedwongen rekrutering nog verminderd is. Eveneens uit de informatie blijkt dat het vragen van strijders het laatste redmiddel is. De druk die door de taliban wordt gezet is bovendien niet altijd gewelddadig. Daarnaast dient er ook opgemerkt te worden dat uit specifieke landeninformatie blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrasa's wordt georganiseerd.

Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban.

Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. In casu is dit niet het geval. Bij u thuis werd er niet over de taliban gesproken (CGVS, p. 27) en de ouderen van het dorp spraken zich niet uit over de jihad (CGVS, p. 22) en konden evenmin tussenbeide komen om het probleem met de taliban op te lossen (CGVS, p. 29), zo stelt u. Onder de jongens onderling werd er ook nooit over de taliban gesproken (CGVS, p. 21), er werd zelfs over andere zaken niet gesproken met de andere jongens (CGVS, p. 21), wat op zich eveneens opmerkelijk is voor jongens van uw leeftijd. U kan dan ook niet zeggen hoe de andere jongens reageerden op het nieuws dat jullie zouden opgeleid worden voor de jihad (CGVS, p.21). Er is niemand anders die u ooit heeft gevraagd jihad te gaan doen (CGVS, p. 22) en de taliban hebben u nooit rechtstreeks aangesproken (CGVS, p. 22). Uit uw verklaringen blijkt eveneens dat er sowieso weinig pogingen tot overtuiging gedaan werden. Bovenstaande opmerkingen omtrent rekrutering door de taliban gelden ook voor minderjarigen. Indien minderjarigen worden gerekruteerd worden zij over het algemeen niet ingezet als strijders. Uit de informatie blijkt ook dat de meeste plegers van zelfmoordaanslagen geïndoctrineerd en gebrainwashed worden in o.a. madrassa's alvorens te worden ingezet. Andere jongeren die zich aansluiten bij de taliban werden eerder gebrainwashed. Uit uw verklaringen blijkt dat er in uw eerste madrassa, die van Mominabad, waar u verschillende jaren les volgde niet over de taliban of jihad gesproken werd (CGVS, p. 24), van enige vorm van brainwashing is dan ook geen sprake. Daarnaast is het merkwaardig dat u bij DVZ verklaarde één jaar naar de madrassa in Mominabad geweest te zijn (zie vragenlijst punt 5), maar op het CGVS meedeelde dat u 5 jaar naar deze madrassa ging, van uw tiende tot uw vijftiende (CGVS, p. 15, 19). Wanneer er u gevraagd wordt naar een verklaring voor deze tegenstelling antwoorde u dat u kort diende te zijn of dat er een fout moet gemaakt zijn bij de vertaling (CGVS, p. 25), beide verschoningen kunnen niet overtuigen. Bovendien is het merkwaardig dat u niet goed lijkt te weten voor wie u jihad zou moeten gaan voeren (CGVS, p. 22). Wanneer u wordt gevraagd of Maulawi U. K. en Maulawi S. die jullie opleiding gaven in Khairabad tot een bepaalde groep of organisatie behoren moet u het antwoord schuldig blijven, u stelt enkel dat ze aan het hoofd van de madrassa stonden (CGVS, p. 21, 22). Of qari Z. die u noemde als lesgever daar tot de taliban behoort kan u ook niet met zekerheid zeggen. U slaagt er evenmin in andere informatie over deze qari Z. te verschaffen (CGVS, p. 22) of over Maulawi U. K. en Maulawi S. (CGVS, p. 25). Dit is zeer merkwaardig, men kan aannemen als een bepaalde groepering u wil overtuigen om jihad te gaan voeren, ze u ook vertellen in wiens naam u dit dient te doen, teneinde te vermijden dat u voor een tegenstander strijd gaat voeren. Er dient hieraan te worden toegevoegd dat u doorheen uw relaas wel naar de taliban verwijst, maar zelf dus niet lijkt te weten of de personen die u wilden rekruteren dan ook tot de taliban behoorden.

Het loutere feit dat u een Afghaanse jongeman bent is op zich niet voldoende om te besluiten dat u "tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen gerekruteerd te worden door een gewapende anti-gouvernementele groepering (AGE's) of door de Afghaanse Lokale Politie (ALP)" behoort. Om dit risico te kunnen evalueren dienen immers diverse elementen, zoals daar zijn uw regio van herkomst, uw familiale en tribale banden, uw persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, etc. in ogenschouw genomen te worden. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in de "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van april 2016. Hierin stelt UNHCR dat "depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGE's, or in areas where pro-government forces, AGE's and/or armed groups affiliated to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group of other relevant grounds".

Het CGVS stelde vast dat uw vrees ten aanzien van de taliban niet ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen. U hebt dus niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4§2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet heeft. Het feit dat u een minderjarige bent doet geen afbreuk aan bovenvermelde vaststellingen, ook van een minderjarige kan verwacht worden dat hij op een geloofwaardige manier zijn gegronde vrees voor vervolging of zijn reëel risico op ernstige schade kan aantonen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Surkhrod te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden.

Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt.

De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berm bommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in het district Surkhrod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Surkhrod aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Surkhrod. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw taskara toont hoogstens uw identiteit aan en deze wordt hier niet betwist door het CGVS. Hetzelfde geldt voor de taskara's waarvan u stelt dat die van uw vader en uw broer zijn, deze taskara's kunnen hoogstens hun identiteit aantonen en voegen verder niets toe aan uw asielmotieven. De dreigbrief heeft slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaat met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. De enveloppe tenslotte bewijst slechts dat u post hebt ontvangen uit Afghanistan. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, alsook voert hij aan dat er een beoordelingsfout werd gemaakt.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddoel om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgende nieuwe stukken: een OCHA-referentiekaart van de provincie Nangarhar (stuk 3), een satellietkaart van de provincie Nangarhar (stuk 4), een uittreksel uit het rapport “*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan: Security Situation – Update*” van mei 2018 (stuk 5), een uittreksel uit het rapport “*Afghanistan: Protection of civilians in armed conflict – Annual report 2017*” van UNAMA (stuk 6), een uittreksel uit het rapport “*EASO. Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van juni 2018 (stuk 7), een uittreksel uit het rapport “*Humanitarian Needs Overview 2018*” van UNOCHA (stuk 8) en een uittreksel uit het rapport “*Quarterly report tot he united states congress*” van SIGAR van 30 juli 2018 (stuk 9).

Per drager laat verwerende partij op 13 november 2018 aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: een uittreksel uit het rapport “*EASO COI Report: Afghanistan Security Situation – Update*” van mei 2018 (p. 1-24 en 111-118) en een uittreksel uit het rapport “*EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van juni 2018 (p. 71-77 en 87) (rechtsplegingsdossier, stuk 12).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt vooreerst uiteengezet dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel is dat er in hoofde van verzoeker, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen en dat hierom in het kader van de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming steunmaatregelen werden verleend. Zo staat in de bestreden beslissing dienaangaande te lezen als volgt:

"Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst. (...)"

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift, onder verwijzing naar de Kwalificatierichtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 1 december 2011, naar artikel 1, 12° van de Vreemdelingenwet en de richtlijnen van UNHCR, aan dat rekening moet worden gehouden met zijn jonge leeftijd en bijgevolg met zijn kwetsbaarheid. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met verzoekers jeugdige leeftijd en hieruit kan niet worden afgeleid dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming. Aan verzoeker werd een voogd toegewezen, die hem van meet af aan heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielpprocedure. Wanneer verzoeker werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in het bijzijn van een gespecialiseerde medewerker van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, werd hij bijgestaan door zijn voogd en raadsman en zij kregen daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Daarenboven wordt de Staatssecretaris er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk op gewezen dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 op hem van toepassing is.

De Raad is dan ook van oordeel dat de commissaris-generaal door het verlenen van deze steunmaatregelen bij de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming afdoende rekening heeft gehouden met de jeugdige leeftijd en omstandigheid van verzoeker, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers rechten in het kader van onderhavige procedure worden gerespecteerd en dat hij in de gegeven omstandigheden kan voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.3. Vluchtelingenstatus

2.3.3.1. Verzoeker voert aan dat hij problemen vreest te krijgen met de leraren van zijn madrassa en/of de taliban nadat hij Afghanistan had verlaten toen hij gevraagd (en getraind) werd voor de jihad. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoekers verklaringen over de door hem aangehaalde gebeurtenissen in Afghanistan niet kunnen overtuigen vermits (1) verzoeker niet kan plaatsen wanneer of hoe lang na zijn vertrek de door hem voorgelegde dreigbrief zou zijn afgeleverd zijn aan zijn moeder, (2) verzoeker ook niet weet hoe de dreigbrief werd afgeleverd, (3) hij evenmin op de hoogte is van wat de precieze inhoud is van deze brief en het niet aannemelijk is dat zijn moeder hem niet zou vertellen wat er in de brief staat, (4) het niet aannemelijk is dat verzoekers familie meer dan een jaar wacht - dit is tot na verzoekers eerste onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken - om hem in te lichten over de dreigbrief, (5) verzoeker niet blijkt te weten door wie de brief werd ondertekend, (6) hij bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegt aangaande de vraag of er later nog andere brieven zijn gekomen, (7) het niet aannemelijk is dat de taliban het bij één brief zouden houden en er verder geen gevolg aan zouden geven, (8) verzoeker bovendien niet kan aangeven of er zich nog andere problemen met de taliban hebben voorgedaan na zijn vertrek uit Afghanistan en (9) hij evenmin een idee heeft van wat er met de andere jongens van zijn dorp is gebeurd ondanks het feit dat zijn familie nog steeds in de regio verblijft; (ii) het verder niet aannemelijk is dat de taliban verzoeker zouden willen rekruteren om een zelfmoordaanslag te plegen nu (1) uit de objectieve informatie blijkt dat de taliban doorgaans geen personen tegen hun zin rekruteren om een zelfmoordaanslag te plegen, dat die personen een maandenlange training moeten ondergaan en meestal een religieuze opleiding krijgen, daar waar uit verzoeker verklaringen niet blijkt dat hij bijkomende gesprekken of informatie kreeg over het plegen van een aanslag of het voeren van jihad, er ook geen sprake was van een echte (religieuze) overtuiging in verzoekers hoofde en het niet geloofwaardig is dat hij onmiddellijk fysieke oefeningen diende uit te voeren ter voorbereiding van het plegen van een aanslag bij zijn aankomst op

de andere madrassa, (2) uit de objectieve informatie blijkt dat gedwongen rekrutering door de taliban zelden of nooit voorkomt, (3) uit dezelfde informatie tevens volgt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd, waarbij vaak beroep wordt gedaan op familiale of clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, wat *in casu* niet het geval is en uit verzoekers verklaringen blijkt dat er sowieso weinig pogingen tot overtuiging gedaan werd, (4) met betrekking tot rekrutering door de taliban van minderjarigen bovendien moet worden opgemerkt dat minderjarigen veelal niet worden ingezet als strijders, de meeste plegers van zelfmoordaanslagen bovendien geïndoctrineerd en gebrainwashed worden in onder andere madrassa's alvorens te worden ingezet of eerder werden gebrainwashed en uit verzoekers verklaringen geenszins enige vorm van brainwashing kan blijken, (5) verzoekers opeenvolgende verklaringen over de tijd dat hij naar de madrassa in Mominabad is geweest tegenstrijdig zijn en (6) verzoeker bovendien niet goed lijkt te weten voor wie hij jihad zou moeten gaan voeren en hij door zijn relaas wel naar de taliban verwijst, maar niet lijkt te weten of de personen die hem wilden rekruteren ook tot de taliban behoorden; (iii) het enkele feit dat verzoeker een Afghaanse jongeman is op zich niet voldoende is om te besluiten dat hij tot de groep behoort van jongens en mannen die het risico lopen gerekruteerd te worden door een gewapende anti-gouvernementele groepering (AGE's) of door de Afghaanse Lokale Politie (ALP) en verzoeker niet *in concreto* aantoonst dat hij een vrees koestert ten aanzien van de taliban en (iv) de door verzoeker in de loop van de procedure voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.3.2. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. De Raad stelt vast dat verzoeker de schending van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet aanvoert, doch niet de minste toelichting geeft op welke wijze dit artikel is geschonden. Derhalve dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

2.3.3.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel omwille van onderstaande redenen geheel in gebreke blijft.

2.3.3.3.1. Vooreerst overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoekers verklaringen aangaande de door hem voorgelegde dreigbrief van de taliban, alsook de gebeurtenissen die zich nog zouden hebben afgespeeld in Afghanistan na zijn vertrek niet kunnen overtuigen, waar in de bestreden beslissing staat te lezen als volgt: "(...) *Deze brief zou na uw vertrek bij uw moeder afgeleverd zijn (CGVS, p. 17, 18), wanneer of hoelang na uw vertrek kan u niet precies zeggen (CGVS, p. 18, 24). Hoe de brief werd afgeleverd weet u evenmin (CGVS, p. 18). Daarnaast kan u ook niet zeggen wat de inhoud van de brief is (CGVS, p. 18). Uw moeder zou u verteld hebben dat de brief was toegekomen maar zou niet hebben verteld wat erin staat. Uzelf kan niet lezen en kan dus niet zeggen wat er in de brief staat. Van iemand die documenten neerlegt ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming kan er wel verwacht worden dat deze persoon weet wat de inhoud van die documenten is. U had aan anderen kunnen vragen om de brief aan u voor te lezen of te vertalen. Bovendien is het helemaal niet aannemelijk dat uw moeder u niet zou vertellen wat er in de brief staat geschreven, daar u omwille van de dreiging van personen die u wilden rekruteren voor de jihad Afghanistan diende te verlaten en internationale bescherming diende aan te vragen in een ander land. Dat uw familie bovendien nog zou wachten om u in te lichten over deze brief tot na uw eerste onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 20 november 2017 is eveneens opmerkelijk. De brief werd op 12/6/1395 (3 september 2016) opgestuurd, dat uw familie dan meer dan een jaar wacht -u kwam in België aan op 11 september 2016-, om u hierover in te lichten is uiterst merkwaardig. U weet ook niet door wie de brief werd ondertekend, u denkt misschien door uw leraar (CGVS, p. 18). Wanneer er u wordt gevraagd of u malauwi N. kent moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 25). Nochtans blijkt uit de vertaling van de brief dat hij de ondertekenaar is.*

Daarna zouden er geen andere brieven meer gekomen zijn zo verklaarde u later tijdens het onderhoud (CGVS, p. 25), hoewel u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS zei niet te weten of er nog andere brieven waren gekomen (CGVS, p. 18). Het is eveneens opmerkelijk dat de taliban die de brief blijkbaar stuurden het bij die ene brief zouden houden en er verder geen gevolg aan geven.

U kan daarnaast immers niet zeggen of er zich nog andere problemen met de taliban hebben voorgedaan na uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 24). U heeft er geen idee van of de taliban u na uw vertrek zijn komen zoeken, u denkt dat ze langskwamen toen ze de brief hebben afgeleverd (CGVS, p. 24). Van iemand die een verzoek om internationale bescherming indient mag men verwachten dat deze interesse toont in zijn zaak en van de eventuele verdere gevolgen van zijn probleem wenst te weten. Dat uw familie u niet verder ongerust zou willen maken kan niet overtuigen. Immers kan men verwachten dat uw familie van eventuele verdere gevolgen wel zal informeren, gezien deze net de ernst van uw vervolgingsvrees kunnen aantonen. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas. Daarnaast heeft u er ook geen idee van wat er met de andere jongens van uw dorp gebeurd is, wat eveneens opmerkelijk is te meer gezien uw familie nog steeds in de regio verblijft (CGVS, p. 12)."

Verzoeker voert aan dat hij wel degelijk op de hoogte is van de inhoud van de dreigbrief, dat hij zich immers bij zijn moeder geïnformeerd heeft en dat zij hem verteld heeft dat de taliban bij haar waren geweest om naar verzoeker te vragen. Verzoeker vervolgt dat zijn moeder zelf niet kan lezen, zodat zij de brief vermoedelijk door iemand anders heeft laten voorlezen om vervolgens verzoeker op de hoogte te brengen van de inhoud ervan. Daarnaast benadrukt verzoeker dat hij het, vanuit zijn jeugdige onwetendheid aangaande het belang van de concrete details van de brief en geenszins desinteresse, niet nodig achtte om de brief nogmaals door iemand te laten voorlezen. Hij meent in dit verband dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te hoge verwachtingen heeft omtrent zijn kennis van de concrete inhoud van de dreigbrief, rekening houdend met zijn analfabetisme en zijn jonge leeftijd.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker incoherente verklaringen aflegt over het feit of zijn moeder hem al dan niet heeft ingelicht over de inhoud van de dreigbrief. Wanneer hem in eerste instantie gevraagd wordt of zijn moeder hem de inhoud meedeelde, antwoordt verzoeker: *"Nee, mijn moeder kan niet lezen, dus"*. Gevraagd wie hem dan verteld heeft wat er in de brief staat, geeft verzoeker plots aan: *"Ik heb dat van mijn moeder gehoord dus, iemand zal dat daar aan mijn moeder gezegd hebben."* (notities persoonlijk onderhoud, administratief dossier, stuk 6, p. 17). Dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over het feit of zijn moeder hem heeft ingelicht over de inhoud van de dreigbrief, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Bovendien kan uit verzoekers verklaringen aldus allerm minst op ondubbelzinnige wijze worden afgeleid dat verzoekers moeder hem heeft ingelicht over de inhoud van de dreigbrief, zoals nochtans in het verzoekschrift wordt betoogd. Ook met het louter verwijzen naar eerder afgelegde verklaringen aangaande de inhoud van het document, slaagt verzoeker er niet in het geheel van voormelde vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen.

Waar verzoeker meent dat de beoordeling in de bestreden beslissing van zijn kennis van de concrete inhoud van de dreigbrief te streng is daar hij nog jong en analfabeet is, dient er vooreerst op gewezen dat verzoeker in België internationale bescherming vraagt omwille van problemen met personen die hem wilden rekruteren voor de jihad in Afghanistan, zodat redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich terdege over de inhoud van de dreigbrief tracht te informeren die hij in dit kader zou hebben ontvangen, *quod non*. Overigens stelt de Raad vast dat verzoeker aangeeft dat hij in de madrassa van Mominbad de koran leerde (voor)lezen (notities persoonlijk onderhoud, administratief dossier, stuk 6, p. 14) en dat verzoeker probleemloos diverse documenten ondertekende met een eigen handtekening (bijlage 26, vragenlijst, ontvangstbewijs kopie van de vragenlijst, de bevestiging dat hij de tolk begrijpt, de verklaring die de Belgische autoriteiten de toelating geeft inlichtingen in te winnen, verklaring woonplaatskeuze en ontvangstbewijs), hetgeen zijn bewering dat hij analfabeet zou zijn in ernstige mate relativeert. In zoverre verzoeker in dit verband nog verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 6 december 2007, dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht.

Waar verzoeker nog aanvoert dat zeer veel jonge Afghaanse verzoekers om internationale bescherming aangeven dat zij bij hun contacten met het thuisfront merken dat hun familie informatie achterhoudt vanuit de bezorgdheid de jongeren niet ongerust te maken en het bijgevolg plausibel is dat verzoekers familie hem niet op de hoogte heeft gesteld van eventuele verdere repercussies vanwege de taliban, dient te worden herhaald dat van een verzoeker om internationale bescherming wel degelijk mag worden verwacht dat hij al het mogelijke doet om informatie en documenten te verzamelen die zijn relaas ondersteunen.

Dat verzoekers familie hem uit bezorgdheid niet zouden inlichten, is niet te verzoenen met het feit dat zij hem naar België stuurden om internationale bescherming te vragen omwille van problemen met de leerkrachten van de madrassa en/of de taliban, zodat redelijkerwijze van zijn familieleden kan worden verwacht dat zij verzoeker inlichten over de recente situatie en ontwikkelingen, nu actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten.

Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij niet op de hoogte is van het lot van de andere jongens van zijn dorp en hij hieromtrent ook geen navraag heeft gedaan. Dergelijk gebrek aan interesse in de evolutie van zijn persoonlijke problemen en het lot van jongens die dezelfde vorm van rekrutering zouden hebben ondergaan, doet afbreuk aan de ernst van verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging en ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van zijn relaas.

2.3.3.3.2. Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht overwogen dat het niet aannemelijk is dat de taliban precies verzoeker zouden willen rekruteren om een zelfmoordaanslag te plegen: "(...) *Uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat de taliban doorgaans geen personen tegen hun zin rekruteren om een zelfmoordaanslag te plegen (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), de kans op een succesvolle afloop is immers klein. Diezelfde informatie vermeldt dat er aan een zelfmoordaanslag maandenlange training vooraf gaat en dat men meestal een religieuze opleiding krijgt aan een madrassa. Meestal gaat het om zeer religieuze personen die worden ingezet voor een zelfmoordaanslag. Echter blijkt uit uw verklaringen dat u tijdens de trainingen voor het plegen van een zelfmoordaanslag geen bijkomende gesprekken of info kreeg over het plegen van een aanslag of het voeren van jihad (CGVS, p. 21, 23). Van enige echte (religieuze) overtuiging was ook geen sprake (CGVS, p. 22). Het is niet aannemelijk dat u onmiddellijk nadat u aan die andere madrassa start al fysieke oefeningen dient uit te voeren die u moeten voorbereiden op het plegen van een aanslag en onmiddellijk onderverdeeld werd in de groep die zou leren een zelfmoordaanslag te plegen. Men kan verwachten dat men hiervoor eerst die personen zou selecteren van wie men overtuigd is dat ze dit zelf willen doen. Uit de objectieve informatie blijkt eveneens dat gedwongen rekrutering door de taliban zelden of nooit voorkomt. Er zijn voldoende personen die vrijwillig willen toetreden tot de taliban (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), het is dan ook niet nodig om mensen tegen hun zin te rekruteren. Uit de informatie blijkt eveneens dat de rekruten vaak iets word aangeboden in ruil voor hun diensten (bv. geld of een wapen). Uit de informatie blijkt dat de taliban slechts overgaan tot gedwongen rekrutering als zij dermate onder druk komen te staan dat ze strijders te kort hebben. Bovendien blijkt uit de informatie dat de taliban nu over mobiele eenheden beschikken om deze tekorten aan te vullen waardoor de nood aan gedwongen rekrutering nog verminderd is. Eveneens uit de informatie blijkt dat het vragen van strijders het laatste redmiddel is. De druk die door de taliban wordt gezet is bovendien niet altijd gewelddadig. Daarnaast dient er ook opgemerkt te worden dat uit specifieke landeninformatie blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. In casu is dit niet het geval. Bij u thuis werd er niet over de taliban gesproken (CGVS, p. 27) en de ouders van het dorp spraken zich niet uit over de jihad (CGVS, p. 22) en konden evenmin tussenbeide komen om het probleem met de taliban op te lossen (CGVS, p. 29), zo stelt u. Onder de jongens onderling werd er ook nooit over de taliban gesproken (CGVS, p. 21), er werd zelfs over andere zaken niet gesproken met de andere jongens (CGVS, p. 21), wat op zich eveneens opmerkelijk is voor jongens van uw leeftijd. U kan dan ook niet zeggen hoe de andere jongens reageerden op het nieuws dat jullie zouden opgeleid worden voor de jihad (CGVS, p.21). Er is niemand anders die u ooit heeft gevraagd jihad te gaan doen (CGVS, p. 22) en de taliban hebben u nooit rechtstreeks aangesproken (CGVS, p. 22). Uit uw verklaringen blijkt eveneens dat er sowieso weinig pogingen tot overtuiging gedaan werden. Bovenstaande opmerkingen omtrent rekrutering door de taliban gelden ook voor minderjarigen. Indien minderjarigen worden gerekruteerd worden zij over het algemeen niet ingezet als strijders. Uit de informatie blijkt ook dat de meeste plegers van zelfmoordaanslagen geïndoctrineerd en gebrainwashed worden in o.a. madrassa 's alvorens te worden ingezet. Andere jongeren die zich aansluiten bij de taliban werden eerder gebrainwashed. Uit uw verklaringen blijkt dat er in uw eerste madrassa, die van Mominabad, waar u verschillende jaren les volgde niet over de taliban of jihad gesproken werd (CGVS, p. 24), van enige vorm van brainwashing is dan ook geen sprake. Daarnaast is het merkwaardig dat u bij DVZ verklaarde één jaar naar de madrassa in Mominabad geweest te zijn (zie vragenlijst punt 5), maar op het CGVS meedeelde dat u 5 jaar naar deze madrassa ging, van uw tiende tot uw vijftiende (CGVS, p. 15, 19). Wanneer er u gevraagd wordt naar een verklaring voor deze tegenstelling antwoorde u dat u kort diende te zijn of dat er een fout moet gemaakt zijn bij de vertaling (CGVS, p. 25), beide verschoningen kunnen niet overtuigen.*

Bovendien is het merkwaardig dat u niet goed lijkt te weten voor wie u jihad zou moeten gaan voeren (CGVS, p. 22). Wanneer u wordt gevraagd of Maulawi U. K. en Maulawi S. die jullie opleiding gaven in Khairabad tot een bepaalde groep of organisatie behoren moet u het antwoord schuldig blijven, u stelt enkel dat ze aan het hoofd van de madrassa stonden (CGVS, p. 21, 22). Of qari Z. die u noemde als lesgever daar tot de taliban behoort kan u ook niet met zekerheid zeggen.

U slaagt er evenmin in andere informatie over deze qari Z. te verschaffen (CGVS, p. 22) of over Maulawi U. K. en Maulawi S. (CGVS, p. 25). Dit is zeer merkwaardig, men kan aannemen als een bepaalde groepering u wil overtuigen om jihad te gaan voeren, ze u ook vertellen in wiens naam u dit dient te doen, teneinde te vermijden dat u voor een tegenstander strijd gaat voeren. Er dient hieraan te worden toegevoegd dat u doorheen uw relaas wel naar de taliban verwijst, maar zelf dus niet lijkt te weten of de personen die u wilden rekruteren dan ook tot de taliban behoorden."

Verzoeker is van oordeel dat de objectieve informatie zijn verklaringen niet tegenspreken. Zo geeft hij aan dat hij niet gesproken heeft van een gedwongen of gewelddadige rekrutering, doch wel van het feit dat hij na een vijf jaar durende opleiding in de madrassa door zijn leraar werd doorverwezen naar een andere madrassa waar de focus voor het eerst op de jihad kwam te liggen. Verzoeker meent dat het denkbaar is dat de leerlingen in de eerste madrassa in Mominabad jarenlang nauwgezet in de gaten werden gehouden en dat zijn leerkracht in die madrassa banden had met de madrassa van Khairabad - die onder controle stond van de taliban - waarbij hij jongens die hij geschikt achtte, doorstuurde naar de madrassa van Khairabad. Verzoeker benadrukt dat er aldus een rekrutering op collectief niveau heeft plaatsgevonden, met name via connecties tussen de taliban en de madrassa in Mominabad, waarbij zijn leerkracht als verbindingsfunctie optrad tussen de taliban en de mogelijke rekruten. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker zich met zijn uitgebreid betoog in het verzoekschrift beperkt tot het ontwikkelen van een louter hypothetische, *post-factum* overweging dat zijn leerkracht mogelijk in opdracht van de taliban jongens in de gaten hield en desgevallend zou doorsturen naar de madrassa van Khairabad, die niet de minste steun vindt in zijn verklaringen zoals hij deze in de loop van de procedure heeft afgelegd en die aldus duidelijk na reflectie tot stand is gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, doch waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing in dit verband. Bovendien gaat verzoeker volledig voorbij aan de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') waaruit blijkt dat het vragen van strijders door de taliban een uiterst redmiddel is, nu er voldoende vrijwillige personen toetreden tot de taliban en dat de taliban gebruik maakt van mobiele eenheden om tekorten op te vullen in gebieden waar zij strijders te kort hebben. Voorts blijkt uit de uitgebreide motieven van de bestreden beslissing dat, in geval van rekrutering, dit veelal op collectief niveau gebeurt, *quod non in casu*. Hoe dan ook kan uit verzoekers verklaringen allerminst blijken dat hij in de madrassa van Mominabad gebrainwashed zou zijn, nu hij immers aangeeft dat hij aldaar de koran leerde, alsook leerde bidden, maar dat er niet gesproken werd over de taliban of jihad (notities persoonlijk onderhoud, administratief dossier, stuk 6, p. 14 en 24). Dat verzoeker geheel niet op de hoogte zou zijn van de connectie tussen zijn leerkracht in de madrassa van Mominabad met de taliban en zich moet beperken tot hypothesen in het verzoekschrift en zelfs verklaart niet geïnteresseerd te zijn in de jihad, die overigens nooit besproken werd in familiale- of clancontext, dan wel in andere sociale contacten (notities persoonlijk onderhoud, administratief dossier, stuk 6, p. 21-22 en 27), is niet te verzoenen met de objectieve informatie.

Verzoeker hekelt voorts dat de commissaris-generaal de eigenlijke rekrutering verwacht met de uiteindelijke inzet van een rekrut in een zelfmoordaanslag. Verzoeker benadrukt dat hij slechts drie dagen in de school van Khairabad heeft doorgebracht omdat hij gevlucht is, maar dat het feit dat hij geen maandenlange training heeft gekregen niet betekent dat zijn rekrutering *as such* onwaarschijnlijk is. De Raad stelt vast dat verzoeker hierbij voorbijgaat aan de vaststelling dat het hoe dan ook niet aannemelijk is dat hij onmiddellijk bij aankomst in de madrassa van Khairabad een fysieke training zou hebben moeten uitvoeren ter voorbereiding van het plegen van een aanslag, waarbij verzoeker meteen zou zijn ingedeeld in de groep die zou leren een zelfmoordaanslag te plegen. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt immers dat de taliban doorgaans geen personen rekruteren tegen hun zin om een zelfmoordaanslag te plegen omdat de kans op een succesvolle afloop dan klein is en dat het bovendien veelal over zeer religieuze personen gaat die worden ingezet voor een zelfmoordaanslag. Daargelaten de vaststelling dat een gedwongen rekrutering zelden voorkomt en slechts wordt ingezet als laatste redmiddel en verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij alsnog gedwongen gerekruteerd zou zijn door de taliban, is het hoe dan ook niet aannemelijk dat verzoeker in de madrassa van Khairabad onmiddellijk zou zijn ondergedompeld in fysieke trainingen met het oog op het plegen van een aanslag, zonder dat eerst werd nagegaan of verzoeker gedreven was om zich in te zetten voor de jihad en dus zonder dat de kans

op slagen van het inzetten van verzoeker voor een zelfmoordaanslag werd ingeschat. Het is immers niet onredelijk te veronderstellen dat de taliban eerst zou nagaan of het nut (en slaagkans) heeft om energie en middelen in te zetten om verzoeker klaar te stomen voor een zelfmoordaanslag.

Te meer nu uit de objectieve informatie (zie administratief dossier, map 'Landeninformatie') blijkt dat zij over voldoende vrijwillige rekruten beschikken, dan wel dat zij mobiele eenheden kunnen inzetten om tekorten op te vullen.

Daarnaast meent verzoeker dat nergens uit de notities van het persoonlijk onderhoud een uitspraak blijkt over de mate van zijn religieuze overtuiging en dat bijgevolg niet kan worden uitgesloten dat hij in de madrassa van Mominabad wel degelijk bekendstond als een zeer gedreven en religieus toegewijde leerling die geschikt zou zijn voor de inzet voor een zelfmoordaanslag. Nochtans dient vastgesteld dat verzoeker wel degelijk verklaard heeft dat hij zelf niet gekozen heeft om jihad te gaan doen, dat hij daar zelfs niet zozeer in geïnteresseerd was (notities persoonlijk onderhoud, administratief dossier, stuk 6, p. 22). Ook geeft hij aan dat hij in de madrassa van Mominabad slechts de koran leerde voorlezen en leerde bidden (p. 14-15), doch uit zijn verklaringen blijkt allerm minst dat de leerkracht hem als dermate religieus zou hebben aanzien dat hij verzoeker als een geschikte kandidaat inschatte voor de inzet voor een aanslag. Opnieuw bemerkt de Raad dat verzoeker zich aldus in wezen beperkt tot het poneren van hypothetische *post-factum* verklaringen. In dit verband dient er bovendien nog op gewezen dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de duur dat hij aan de madrassa van Mominabad de koran zou hebben bestudeerd, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Zo verklaarde hij op de Dienst Vreemdelingenzaken nog dat dit één jaar bedroeg (administratief dossier, stuk 25, vragen 3.5. en 11), daar waar hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangeeft dat hij gedurende vijf jaar naar de madrassa van Mominabad ging (administratief dossier, stuk 6, p. 15 en 19).

Voor het overige blijft verzoeker in wezen steken in het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontkrachten.

2.3.3.3.3. Het enkele feit dat verzoeker een Afghaanse jongeman is, volstaat niet om te besluiten dat hij tot de groep van jongens en mannen behoort die het risico lopen gerekruteerd te worden door AGE's of door de ALP. Uit de UNHCR "*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018 blijkt immers dat dergelijke vrees *in concreto* aannemelijk dient te worden gemaakt ("*Depending on the specific circumstances of the case [...]*"). Gelet op het voorgaande slaagt verzoeker er evenwel niet in de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken.

2.3.3.3.4. De thans door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3-9) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Verzoeker voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de procedure voorgelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.3.4. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Surkhrod te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen

uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt.

De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met beryumbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in het district Surkhrod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Surkhrod aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Surkhrod. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Waar verzoeker, onder verwijzing naar een OCHA-referentiekaart van de provincie Nangarhar (verzoekschrift, stuk 3) en een satellietkaart van de provincie Nangarhar (verzoekschrift, stuk 4), hekelt dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om na te gaan of zijn dorp Mominabad een buitenwijk vormt van het grootstedelijk gebied Jalalabad en hij voorts betoogt dat dit geenszins het geval is waardoor de veiligheidssituatie van de stad Jalalabad niet zonder meer gelijkgesteld kan worden met de veiligheidssituatie in Mominabad, dient erop gewezen dat *in casu* geenszins wordt geoordeeld dat verzoekers dorp tot het grootstedelijk gebied Jalalabad zou behoren en dat de veiligheidssituatie in verzoekers dorp moet worden gelijkgesteld met deze van Jalalabad. Daarentegen blijkt uit voormelde analyse dat wel degelijk de veiligheidssituatie in het district Surkhrod (waarin het dorp Mominabad is gelegen) in ogenschouw werd genomen, waarbij evenwel kan worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie toegevoegd aan het rechtsplegingsdossier (zie stuk 12) blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad en Surkhrod (en Behsud) gelijklopend is. Nergens wordt evenwel gesteld dat de veiligheidssituatie van de stad Jalalabad getransponeerd moet worden op de situatie in het district Surkhrod.

In zoverre verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet is uitgegaan van de meest actuele landeninformatie, dient erop gewezen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen samen met zijn aanvullende nota van 13 november 2018 het rapport "EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation – Update" van mei 2018 (p. 1-24 en 111-118) en het rapport "EASO Country Guidance Afghanistan – Guidance note and common analysis" van juni 2018 (p. 71-77 en 87) (rechtsplegingsdossier, stuk 12) bijbrengt, waarin de informatie van voormelde analyse genoegzaam wordt bevestigd.

Met het louter betwisten van voormelde veiligheidsanalyse van het district Surkhrod en het citeren uit diverse recente rapporten, aangehaald in en toegevoegd aan het verzoekschrift (stukken 5-9), toont verzoeker allerm minst aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie van de provincie Surkhrod is gesteund.

Waar verzoeker erop wijst dat UNOCHA op basis van het aantal slachtoffers de ernst van het conflict in Surkhrod classificeert als het tweede hoogste niveau en ook uit het rapport *“EASO Country Guidance Afghanistan – Guidance note and common analysis”* van juni 2018 blijkt het aantal veiligheidsincidenten in het district Surkhrod aanzienlijk is, dient erop gewezen dat cijfergegevens (kwantitatieve gegevens) niet op zichzelf mogen worden beoordeeld, doch dat eveneens rekening moet worden gehouden met de kwalitatieve aspecten. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw te worden genomen om het reële risico zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, zoals het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, maar tevens de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, enz..

Waar verzoeker nog argumenteert dat er in de gehele provincie Nangarhar, waaronder het district Surkhrod, sprake is van een hoge mate van willekeurig geweld, zoals gedefinieerd in de arresten nrs. 195 227 en 195 228 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 22 november 2017 en dat uit het rapport *“EASO Country Guidance Afghanistan – Guidance note and common analysis”* van juni 2018 blijkt dat personen uit de provincie Nangarhar slechts minimale individuele elementen moeten aanbrengen om aan te tonen dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen, benadrukt de Raad vooreerst dat het louter aanhalen van een risico op ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat dit risico reëel is. Dit risico dient immers ook steeds te worden getoetst aan enkele objectieve vaststellingen en een verzoeker om internationale bescherming dient in dit verband het risico concreet aannemelijk te maken. De bewijslast rust hierbij in eerste instantie op de verzoeker om internationale bescherming. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker om internationale bescherming die van mening is dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die de toepassing van de *“sliding scale”*, zoals uitgewerkt in de jurisprudentie van het Hof van Justitie, rechtvaardigen.

Hoewel het Hof van Justitie de aard van de *“persoonlijke omstandigheden”* niet heeft gepreciseerd, kunnen deze omstandigheden niettemin, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reële risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert (HvJ 17 februari 2009 (GK), *“Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie”*, nr. C-465/07, § 28). Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of de verzoeker *“het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden”* door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Surkhrod, rekening houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd, hij dient aan te tonen dat de persoonlijke omstandigheden die hij aanwijst van dien aard zijn dat ze tot gevolg hebben dat hij een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Verzoeker verwijst naar zijn minderjarigheid zonder meer. Echter, rekening houdend met het feit dat verzoeker die geboren is in 2001 zijn meerderjarigheid zal bereiken in de loop van 2019 evenals de vaststelling dat zijn familie (zijn moeder en minderjarige broers en zus) nog steeds probleemloos verblijft in het dorp - verzoeker brengt immers geen elementen aan waaruit het tegendeel zou kunnen blijken – kan verzoeker niet volhouden dat hij een groter risico loopt omwille louter en alleen omwille van zijn minderjarigheid.

Verzoeker kan zich te dezen aldus niet dienstig beroepen op het arrest *“Elgafaji”*, waar het Hof van Justitie oordeelde dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.”*,

noch op de overwegingen uit het rapport “*EASO Country Guidance Afghanistan – Guidance note and common analysis*” van juni 2018 waaruit blijkt dat personen uit de provincie Nangarhar slechts minimale individuele elementen moeten aanbrengen om aan te tonen dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER